

Karkonosze. Fotografia Hand Made
Krkonoše. Hand made fotografie

Wystawa „Karkonosze. Fotografia Hand Made” jest częścią projektu „PRZESTRZENÍ”
Výstava „Krkonoše. Hand made fotografie” je součástí projektu „PROSTOR”

Organizator projektu i wydawca katalogu / Organizátor projektu a vydavatel katalogu:

Galeria Sztuki BWA

ul. Długa 1

58-500 Jelenia Góra

tel. 75 75 266 69

<http://galeria-bwa.karkonosze.com>

Dyrektor/ředitelka: Janina Hobgarska

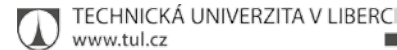
Miejsca prezentacji wystawy / Místa prezentace výstav:

Galeria N

Galeria Katedry Designu Wydziału Tekstyliów Uniwersytetu Technicznego TUL w Libercu

Galerie Katedry designu Textilní fakulty Technické univerzity v Liberci

ul. Jehlářská 14/520, 46601 Jablonec nad Nisou

Galeria BWA

ul. Długa 1

58-500 Jelenia Góra

Galeria Fundacji Forum Stanisławów

Pałac Stanisławów

Stanisławów 100

58-500 Jelenia Góra

© Biuro Wystaw Artystycznych w Jeleniej Górze, Jelenia Góra 2014

ISBN 978-83-87871-86-4

Piotr Komorowski

Dotknąć obrazu

Każde miejsce zamieszkiwane przez człowieka ma swoje genius loci. Niekiedy jest ono zauważalne wprost w powszednim, codziennym oglądzie, innym razem jego głębsze, symboliczne znaczenie jest ukryte pod warstwą zewnętrznych odniesień. Karkonosze wraz z innymi pasmami górskimi otulającymi Jelenią Górę noszą obydwie powyższe cechy. Od stuleci stanowią kontekst miasta, będąc najpierw jego nieco magicznym tłem, potem zaś kulturowym i ekonomicznym zapleczem.

Geografia, ukształtowanie terenu, aspekty niegdyś strategiczno-obronne, dzisiaj zaś turystyczno-rekreacyjne i klimatyczne, decydują o szczególnym miejscu tych gór w świadomości mieszkańców, a także odwiedzających to miejsce przyjezdnych. Znaczącą, jeżeli nie wiodącą rolę pełniły Karkonosze jako inspiracja dla działań artystycznych zapoczątkowanych jeszcze w XVIII wieku, potem zaś, w drugiej połowie XIX stulecia zintensyfikowanych przez mieszkańców kolonii artystycznych powstałych w Szklarskiej Porębie i Jagniątkowie. W interesującym szkicu *Region Karkonoszy – jego sztuka i tożsamość we współczesnej historii sztuki* Agata Rome-Dzida pisze, iż cechą tych zogniskowanych głównie wokół malarstwa działań była ucieczka od aktualnych prądów i tendencji w malarstwie tego czasu. (...) Była równie przemyślanym skazaniem siebie i swojej sztuki na peryferie w imię zachowania autonomii własnej kreacji i utopijnej wiary, że świat inny, lepszy możliwy jest do skonstruowania.

Fascynacje tworców tu do 1945 roku artystów niemieckich znalazły kontynuację w działaniach twórców polskich, osiadłych na tych terenach po II wojnie światowej. Szczególnie interesujące okazały

się dokonania na polu fotografii artystycznej. Już w 1946 roku w Karkonosze zawiązał Jan Bułhak z postulatem przedstawienia wówczas egzotycznej nieco krainy szerokim odbiorcom z Polski, dla których ziemie te były jeszcze nieznaną, intrygującą tajemnicą. W następnych latach Karkonosze nabrały szczególnego znaczenia dla dynamicznie rozwijającej się jeleniogórskiej fotografii, co uosabiały w swojej twórczości tak znane, w pewnym sensie historyczne już postaci życia fotograficznego, jak Jan Korpala, Emil Londzin, Tomasz Olszewski, Jan Kotlarski, Waldemar Wydmuch, Jerzy Wiklendt, Maciej Bożek, Waław Narkiewicz, Zygmunt Trylański i wielu innych. Towarzyszyły temu inicjatywy związane z szerszym, instytucjonalnym wsparciem miejscowych władz dla fascynacji etosem górskiego pejzażu. W 1980 roku z inicjatywy Jeleniogórskiego Towarzystwa Fotograficznego powstała cykliczna, o zasięgu ogólnopolskim impreza prowadzona do dzisiaj przez Jeleniogórskie Centrum Kultury, pod nazwą *Biennale Fotografii Górskiej*, której akcenty w postaci wystaw towarzyszących i nagród specjalnych od lat promują Karkonosze na tle innych regionów Polski i Europy. Dwa lata wcześniej, w 1978 roku z inicjatywy Jerzego Olka miała miejsce w Jeleniej Górze znacząca wystawa zatytułowana *Karkonosze Wieloraki*, łącząca tradycyjne piktorialne punkty widzenia z elementami postkonceptualnej analizy obrazu. Pod nazwą *Domek Myśliwski*, Karkonoszom były poświęcone coroczne plenery organizowane w latach 1975–1984 przez Jeleniogórskie Towarzystwo Fotograficzne, a ich efekty prezentowane były każdorazowo we własnej Galerii Towarzystwa.

Specyficzny górski i podgórski krajobraz otaczający Kotlinę Jeleniogórską również współcześnie stanowi jeden z ważniejszych tematów poruszanych w środowisku jeleniogórskich fotografów, czy to zrzeszonych w Jeleniogórskim Towarzystwie Fotograficznym, czy też skupionych wokół Jeleniogórskiej Wszechnicy Fotograficznej prowadzonej obecnie przez Wojciecha Zawadzkiego i Ewę Andrzejewską, czy też wreszcie działających w Karkonoskim Oddziale Związku Polskich Artystów Fotografików. W 2005 i 2006 roku Biuro Wystaw Artystycznych zorganizowało wyjątkową wystawę pt. *Pamiętka z Karkonoszy*, przy czym jej druga edycja poświęcona była fotografii i nowym mediom. Zamierzeniem wystawy było zobrazowanie związków artystów z górami opartych o ideę wspomnienia, nadbudowaną na prywatnej symbolice, mającej z założenia charakter osobistej notatki. W minionych latach w Jeleniej Górze oraz okolicznych miejscowościach galerie prezentowały szereg indywidualnych i zbiorowych wystaw poświęconych wprost lub pośrednio tematyce karkonoskiej. Adekwatnym do tego komentarzem ilustrującym pole aktywności jeleniogórskich fotografów, jest pełna lista autorów niniejszej wystawy, z których znakomita większość ma w swoim dorobku liczące się dokonania na polu fotografii krajobrazowej. Należy w tym miejscu wspomnieć o ogromnej liczbie działań stricte amatorskich, o osobach niezrzeszonych, które z pasją utrwalają uroki tych stron, co często stanowi katalizator do wkroczenia w dojrzały etap ukierunkowanej, świadomej twórczości.

Naszkiecowane wyżej idee stanowią kanwę inicjatywy jeleniogórskiego Biura Wystaw Artystycznych, ujętej pod nazwą *Karkonosze. Fotografia Hand Made*. Podejmuje ona próbę stworzenia szerokiej, lecz zwartej reprezentacji jeleniogórskiej fotografii zorientowanej wokół karkonoskiego krajobrazu. Przy doborze uczestników i kwalifikacji materiału zdjęciowego organizatorzy przyjęli czytelne kryterium weryfikacji. Przede wszystkim jest nim zdecydowane opowiedzenie się za twórczością, w której podjęty temat jest punktem wyjścia do wypowiedzi autorskiej, mającej wyraźnie określone konotacje artystyczne. Te same lub podobne miejsca są na wystawie pokazywane w sposób zróżnicowany: od paradokumentalnego, precyzyjnego zapisu, aż po swobodne, quasi-malarskie interpretacje. Od szerokich panoramicznych wglądów – po wręcz morfologiczne ujęcia detali. Drugim elementem weryfikacyjnym jest technologia: do udziału w wystawie zaproszono autorów posługujących się klasyczną fotografią srebrną, stanowiącą dla większości współczesnych fotografów barierą trudną, lub wręcz

niemożliwą do pokonania. Powszechna digitalizacja stała się bowiem faktem, który zdominował technikę i technologię fotografii, narzucając jej nie tylko swoistą *mechanikę* powstawania obrazu, ale i konsekwencje sytuujące się po stronie filozoficznej refleksji nad obrazem. Wybór klasycznej technologii, niezbyt precyzyjnie, lecz powszechnie nazywanej analogową, nie stanowi jednak w tym przypadku wskazania wartościującego, przedkładającego jedną metodę nad drugą. Jest on po części naturalną konsekwencją pewnej tradycji, którą kultywują między innymi osoby skupione wokół *jeleniogórskiej szkoły fotografii*. Określenie to, sformułowane przed laty przez Krzysztofa Jureckiego, rozumiane jest przez pryzmat zasady estetycznej opartej o ortodoksyjne podejście do natury medium, nawiązujące w swojej istocie do jego czystości gatunkowej. Warto podkreślić, iż określenie *ortodoksyjny* nie zawiera w sobie negatywnych konotacji, wręcz odwrotnie: wskazuje na prymarność pierwotnej zasady fotografii, będącej efektem oddziaływania światła i chemii, a także ręcznej obróbki zdjęć, której istotą jest wyczuwalna na każdym etapie substancjonalność, materialność nośnika, który jest fizycznie *dotykalny* w procesie stawania się ostateczną, gotową fotografią.

W przypadku nośnika cyfrowego mamy do czynienia z pewną umownością. Obraz utajony (określenie znane z obszaru fotografii analogowej, a opisujące zmiany następujące w emulsji światłoczułej pod wpływem światła, ale jeszcze przed procesem wywołania) ma tu charakter permanentny: praktycznie zawsze jest on ukryty w formie zapisu elektronicznego na matrycy aparatu czy w dysku komputera. Aby go wyzwolić, uczynić widzialnym, należy doprowadzić do urządzenia dawkę energii elektrycznej. Jeśli jej zabraknie, *utajnienie* obrazu przyjmie postać ostateczną. Owa niematerialność nośnika jest cechą, która stanowi dla wielu artystów przyczynę rezygnacji z cyfrowego wymiaru fotografii. Współcześnie mają miejsce interesujące dyskusje na temat specyfik, podobieństw, ale przede wszystkim różnic występujących pomiędzy jedną a drugą metodą zapisu. Ich efektem jest między innymi wskazanie na kulturowe zmiany zachodzące w łonie samej fotografii, której etos z faktu *zaświadczenia o istnieniu świata* przekształca się niekiedy w celebrację samej w sobie czynności fotografowania jako rytuału *biorącego w posiadanie* całą dostępną rzeczywistość łącznie z jej peryferyjnymi, notatkowymi, nieistotnymi znaczeniami. Samo zaś odczytanie zapisu, ze względu na jego mnogość, a także płynącą z tego przypadkowość i błażość, bywa niekiedy już zbędne i nieatrakcyjne.

Wydaje się, że za wcześnie jeszcze, aby reperkusje związane z zastępowaniem fotografii klasycznej przez cyfrową rozpatrywać w jakimś

ostatecznym, aksjologicznym ujęciu, zachodzące bowiem zmiany w kulturze trudno ad hoc obiektywizować. Rzeczywiste wartości wyłonią się w perspektywie historycznej. Natomiast warto dziś przypatrywać się, niejako od środka, całej dialektyce zmian, którym podlegamy za przyczyną nowych narzędzi będących efektem postępu technicznego. W moim przekonaniu niektóre wnioski poczynione z takiej wstępnej analizy uprawniają do postawienia tezy, iż natura tych zmian bywa niekiedy pozorna, a istota i sens przekazu pozostają, być może, niezmiennie. W motcie do swojego znakomitego eseju *Czy na pewno cyfrowa rewolucja?* Stefan Czyżewski napisał: *Obraz digitalny w fotografii, w rozumieniu rejestracji opartej o opozycje binarne, jest tak stary, jak druk fotografii przy użyciu rastra punktowego; tzw. obraz cyfrowy zarówno wydrukowany, jak i na ekranie monitora jest wciąż analogowy!*

Jednakże klasyczna fotografia srebrna jest jak dobra, sprawdzona marka wina. Jej koneser nie musi poddawać się ryzyku kosztowania nowych odmian. A jeśli to robi, to i tak najczęściej powraca do wyrafinowanego smaku tego, co potwierdziło swoją zasadność przez minione lata. Negatywowo-pozytywna metoda powoływania do istnienia obrazów fotograficznych jest zadaniem trudnym, opartym o kapryśne, zmienne warunki obróbki, podczas której trudno o kliniczną powtarzalność efektów, co z kolei stanowi zasadę w fotografii cyfrowej.

Z tej przyczyny arkana pracy analogowej oparte są nie tylko o reżim technologiczny, ale i o specyficzne wycucie graniczące z intuicyjnym dookreśleniem punktów granicznych procesu, którego apogeum stanowi decyzja o ostatecznej akceptacji wizualnych parametrów kopii. W specyfice pracy, w jej alchemii, a także w mozolnej drodze od naświetlenia do gotowego zdjęcia, zwolennicy fotografii analogowej odnajdują znaczenia, które oparte są na procesie przemian nie poddanych w sposób ostateczny dyspozycji maszyn i instrukcji ich obsługi. Zorientowanie sensu niniejszej wystawy wokół tej metody to także hołd złożony tym, którzy – jak do tej pory – najpełniej zapisali strony znaczącej opowieści fotograficznej o regionie.

Rękodzieło, którego odmianą jest fotografia klasyczna, pomimo zauważalnego w ostatnich latach powtórnego nią zainteresowania, pozostaje coraz bardziej dyscypliną niszową, hermetyczną, chętnie też poddającą się kultywowanej mitologizacji prowadzącej do pewnej formy elitaryzmu. Dla artystów biorących udział w wystawie *Karkonosze. Fotografia Hand Made* jest ona okazją do wyjątkowej celebracji wyznawanej przez nich metody. Z punktu widzenia organizatorów zaś, stanowi ona skuteczne pole do realizacji oryginalnej formuły wystawiennej, porządkującej, ale i w pewnym sensie nobilitującej uczestników tej interesującej prezentacji.

Wrocław, marzec 2014 r.

Piotr Komorowski

Dotknout se obrazu

Každé místo obývané člověkem má své *genius loci*. Někdy je lze vypo-
zorovat z jeho samotné každodennosti, jindy je jeho hlubší, symbolický
význam skryt pod nánosem vnějších okolností. Krkonoše, jež spolu
s jinými horskými masívy obklopují polskou Jelení Horu, se vyznačují
oběma těmito atributy. Po staletí mají punc kromobyčejného místa,
přičemž nejprve tvořily jakousi jeho magickou aureolu, aby se později
staly kulturní a ekonomickou základnou.

Geografické aspekty či znalost terénu sehrávaly v dávných dobách
stěžejní roli ve strategicko-obranných otázkách. Dnes hrají v myslích
zdejších obyvatel, ale i návštěvníků těchto hor prvořadou roli aspekty
turisticko-rekreační, potažmo klimatické. Krkonoše měly jakožto inspi-
rační zdroj pro umělce nezanedbatelné, ne-li vůdčí postavení již v osm-
náctém století, aby pak ve druhé polovině století devatenáctého tato
inspirace ještě více zesílila díky tvůrčí činnosti obyvatel uměleckých
osad vzniklých ve Sklářské Porubě a Jagniątkowě. Ve své zajímavé skice
Krkonoše – jejich umění a místo v současných dějinách umění píše Agata
Rome-Dzidová, že charakteristickým rysem těchto počinů, zejména
z oblasti malířství, byl „útěk od dobových proudů a tendencí v malířství
[...]. Bylo to však též promyšlené odsunutí sebe i své tvorby na periferii
ve jménu uchování si své osobité kreativity a utopické víry, že lze vytvořit
nějaký jiný, lepší svět.“

Fascinaci Krkonošemi převzali po svých německých předchůdcích,
kteří zde tvořili do roku 1945, jejich polští kolegové, kteří tato místa
osídlili po 2. světové válce. Obzvláště pozoruhodnými se ukázaly počiny

na poli umělecké fotografie. Již v roce 1946 zavítal do Krkonoš Jan Buřhak
s plánem představit Polákům alespoň něco málo z těchto končin, jež
pro ně až dosud byly prakticky neznámé a opředené navíc prazvláštním
mystériem. V dalších letech se Krkonoše staly zcela zásadní lokalitou
pro dynamicky se rozvíjející jelenohorskou fotografii, což se projevilo
v tvorbě známých osobností, dnes již legendárních fotografů, jakými byli
kupř. Jan Korpál, Emil Londzin, Tomasz Olszewski, Jan Kotlarski, Wal-
demar Wydmuch, Jerzy Wiklendt, Maciej Bożek, Waclaw Narkiewicz,
Zygmunt Trylański a řada dalších.

Ruku v ruce s tím šly i iniciativy spojené se širší, institucionální podpo-
rou místních úřadů, jež využily opojení nevšedním étosem této horské
krajiny. V roce 1980 se z iniciativy Jelenohorské fotografické společnosti
konal I. ročník národní fotografické soutěže *Bienále horské fotografie*,
která pod patronací Jelenohorského kulturního centra probíhá dodnes
a která díky přidruženým výstavám a speciálním oceněním zviditelňuje
Krkonoše nejen v Polsku, nýbrž i v Evropě. O dva roky dříve, tj. v roce
1978, proběhla v Jelení Hoře z iniciativy Jerzyho Olka významná výstava
s názvem *Rozmanité Krkonoše*, jež v sobě snoubila klasické modely pik-
torální fotografie s prvky postkonceptuální analýzy obrazu. V letech
1975–1984 byly Jelenohorskou fotografickou společností pořádány rok
co rok fotografické plenéry nazvané *Domek Myśliwski (Hájovna)*, jejichž
výsledky pak zmíněná organizace každoročně vystavovala ve své Galerii.

Specifikum horských a podhorských scénérií obklopujících Jeleno-
horskou kotlinu je v současnosti jedním z nejvíce skloňovaných témat

v okruhu jelenohorských fotografů, resp. těch sdružených v Jelenohor-
ské fotografické společnosti, potažmo kolem Jelenohorské fotografické
univerzity (*Jeleniogórska Wszechnica Fotograficzna*) vedené Wojciechem
Zawadzkim a Ewou Andrzejewskou a v neposlední řadě těch, kteří
působí v krkonošské pobočce Svazu polských uměleckých fotografů.
V letech 2005 a 2006 zorganizovala Galerie BWA ojedinělou výstavu
s názvem Památka z Krkonoš, přičemž druhý rok jejího konání byl tema-
ticky zaměřen na fotografii a nová média. Fotografie na výstavě měly
vypovídat o vztahu fotografů k těmto horám, vztahu založeném na bázi
vzpomínek a nadto i na soukromé symbolice, přičemž vše mělo působit
dojmem jakýchsi osobních poznámek. V uplynulých letech proběhlo
v galerii v Jelení Hoře, ale i v galeriích okolních měst několik individu-
álních či kolektivních výstav věnovaných ať už přímo, anebo i nepřímo
problematice Krkonoš. Všeříkající je v tomto směru seznam autorů
vystavujících na této expozici, z nichž naprostá většina má za sebou pozo-
ruhodné výsledky na poli fotografování přírodních scénérií. Nesmíme
v této souvislosti zapomenout na obrovské množství ryze amatérských
nadšenců, kteří nejsou sdruženi v žádné fotografické společnosti a kteří
neúnavně zaznamenávají neopakovatelnou atmosféru této krajiny, což
se tu a tam stává katalyzátorem jejich vstupu na půdu pokročilejší a uvě-
domělé tvůrčí činnosti.

Výše načrtnuté myšlenky jsou základem iniciativy jelenohorské Galerie
BWA nazvané *Krkonoše. Hand made fotografie*. Vytýčila si za cíl vytvo-
řit širokou, nicméně kompaktní reprezentativní kolekci jelenohorské
fotografie týkající se krkonošské přírodní scénérie. Při výběru autorů
a hodnocení jejich fotografií postupovali organizátoři podle vcelku jed-
noduchého klíče. V první řadě to bylo rozhodné přihlášení se k tvorbě
jako takové, kdy dané téma slouží coby prostředek k autorské výpovědi,
v níž se zcela zřetelně zračí umělecké konotace. Identická, eventu-
álně podobná místa jsou na výstavě ukazována rozličným způsobem:
od paradokumentárního, precizního zobrazení, až po svobodné, kvazi
malířské interpretace; od širokých panoramatických pohledů až po
detailní záběry. Ve druhé řadě to byla použitá technologie: na výstavu
byli pozváni fotografové pracující s klasickou fotografií, která pro vět-
šinu jejich dnešních kolegů představuje těžko zvládnutelný, ba leckdy
i nezvládnutelný problém. Digitalizace totiž ovládla techniku i techno-
logii fotografování, což ve svém důsledku znamenalo nejen svébytnou
„mechaniku“ vzniku snímku, ale i jeho posunuté vnímání. Výběr klasické
technologie, často ne úplně přesně zvané „analogová“, však v tomto
případě neznamená vyzdvižení jedné metody na úkor druhé. Nejde o nic

jiného než o přirozenou návaznost na tradici, kterou dodnes pěstují lidé
z okruhu jelenohorské fotografické školy. Tato formulace, vyslovená
před několika lety Krzysztofem Jureckim, je vnímána prizmatem este-
tické zásady založené na ortodoxním přístupu k přirozenosti prostředí
a navazující ve své podstatě na jeho kvalitativní stránky. Nutno podotk-
nout, že pojem „ortodoxní“ v sobě neskrývá negativní konotace, ba
právě naopak: poukazuje na primární zásady fotografie, která je efektem
působení světla a chemie a taktéž ručního vyvolávání fotografií, jehož
devízou je stále přítomné vědomí materiální stránky fotografie, popř.
filmu, kterého se lze v procesu vyvolávání fotografie fyzicky dotýkat.

V případě digitálního nosiče máme co do činění se svého druhu kon-
venčností. Snímek, jenž je nám v klasické fotografii skryt a vystává
nám vlivem paprsků světla postupně před očima ve fotografické emulzi
ještě před samotným procesem vyvolání, je zde permanentně přítomný.
Prakticky po celou dobu je uložen ve formě elektronického zápisu na
paměťové kartě fotoaparátu, potažmo v paměti počítače. K jeho zvidi-
telnění, resp. vyvolání je zapotřebí jistého množství elektrické energie.
Nedostává-li se jí, je snímek „uložen“ jednou provždy. Právě nemate-
riálnost nosiče je důvodem, proč se tolik umělců od digitální fotografie
odvrací. V současnosti je v plném proudu ne nezajímavá debata ohledně
specifik, podobností a především rozdílností mezi oběma způsoby foto-
grafování. Jejich výsledkem je mimo jiné poukázání na kulturní změny
probíhající v samém lůně fotografie, která jakoby ustupovala z pozic
„svědka existence světa“ a začala se mnohdy vzhlízet sama v sobě a foto-
grafování vnímat jako nějaký rituál, jimž si může „přivlastňovat“ veškerou
viditelnou skutečnost, včetně všech jejich významů, počítaje v to i ty
podružné, nepodstatné a okrajové. Samotné prohlížení fotografií se pak
vzhledem k jejich velkému množství a z toho plynoucí opakovatelnosti
a zaměnitelnosti stává nudným a únavným.

Zdá se, že je předčasné dávat fenoménu nahrazování fotografie kla-
sické tou digitální nějaké jasné hodnotící znaménko, lze totiž jen dost
obtížně objektivním způsobem hodnotit právě probíhající kulturní změny.
Povaha těchto změn se prokáže až časem. Co ale můžeme a co bychom
měli, je nahlížet jakoby zevnitř na tu dialektiku změn, jež na nás aktivně
působí ve jménu nových technologií, které s sebou přináší technologický
pokrok. Podle mého názoru mohou některé závěry učiněné z takovéto
předčasné analýzy vést k domněnkám, že přirozenost těchto změn bývá
mnohdy jen zdánlivá, nicméně podstata a smysl jejich odkazu zůstávají
beze změn. Stefan Czyżewski v mottu znamenitého skvělého eseje Jde
skutečně o digitální revoluci? napsal: „Digitální obraz ve fotografování

jakožto záznam založený na binární opozici je tak starý jako tisk fotografií s použitím polotónu; tzv. digitální snímek je stále snímkem klasickým, ať už je na obrazovce monitoru, nebo je vytištěný!“

Nicméně platí, že klasická fotografie je jako kvalitní a lety ozkoušená značka vína. Znalec nemusí podstupovat riziko ochutnávání značek nových. A pokud tak přesto učiní, stejně se přečasto vrací k rafinované chuti té značky, která svou kvalitu potvrzuje již po mnoho a mnoho let. Metoda vyvolávání fotografií pomocí negativu a pozitivu není úkolem snadným, je při něm zapotřebí vypořádat se s vrtošivými a proměnlivými okolnostmi, které proces zpracovávání fotografií doprovázejí, a stejně tak i počítat s tím, že stereotypy vyskytující se v digitálním fotografování jsou zde věcí prakticky neznámou. Z tohoto důvodu se nad vyvoláváním klasické fotografie nevznáší jen oblak nevšedního půvabu v podobě svébytné technologie, ale i ten v podobě správného odhadu hraničícího s intuitivním poznáním, co je třeba „doupřavit“ a rozhodnout tak

o konečné podobě snímku. A právě ve specifčnosti této činnosti, v její, dá se říci alchymii, a také v trnitě cestě začínající exponováním a končící hotovým snímkem spatřují milovníci klasické fotografie její kouzlo, které jim tolik schází tam, kde o konečné podobě snímku rozhodují přístroje a instrukce jejich obsluhy. Tím, že jsme tuto naši výstavu věnovali právě této metodě, jsme zároveň chtěli projevit uznání všem těm, kdo až dosud nejplněji zaznamenávali na své fotoaparáty krásy našeho regionu.

Rukodělná výroba, kterou klasické fotografování bezesporu je, se navzdory nedávno obnovenému zájmu o ni dostává stále více do pozadí a uzavřenosti a ruku v ruce s tím i do pozice jakési elitářské interdisciplíny. Pro umělce, kteří na výstavě *Krkonoše. Hand made fotografie* prezentují své práce, je příležitostí k tomu, aby vzdali hold jimi používané a velebené metodě. Z pohledu organizátorů pak je ideální možností k realizaci originální výstavy, ale v jistém smyslu i k poctění účastníků této velezajímavé prezentace.

Vratislav, srpen r. 2014

UCZESTNICZY WYSTAWY

ÚČASTNÍCI VÝSTAVY

Ewa Andrzejewska
Waldemar Grzelak
Janina Hobgarska
Jacek Jaško
Piotr Komorowski
Krzysztof Kuczyński
Marek Liksztet
Wojciech Miatkowski
Tomasz Mielech
Janusz Moniatowicz
Wacław Narkiewicz
Krzysztof Niewiadomski
Tomasz Olszewski
Zygmunt Trylański
Jerzy Wiklendt
Wojciech Zawadzki

Ewa Andrzejewska

www.ewaandrzejewska.pl
ewawojtek@pnet.pl

Absolwentka Wyższego Studium Fotografii w Warszawie. Członek Związku Polskich Artystów Fotografików.

Wspólnie z Wojciechem Zawadzkiem kieruje programem galerii „Korytarz” w Jeleniej Górze, prowadzi Jeleniogórską Szkołę Fotografii. Jest organizatorką Jeleniogórskiej Wszechnicy Fotograficznej i Międzynarodowego Biennale Fotografii Górskiej.

Od kilkunastu lat uczestniczy w ważniejszych wystawach polskiej fotografii w kraju i za granicą m.in. „Biennale Fotografii Polskiej”, „Wokół Dekady – fotografia polska 1990–2000”, „Kontakty”, „Festiwal polskiej fotografii w Bratysławie”, „Polska fotografia w XX wieku”, „XX wiek w fotografii polskiej z kolekcji Muzeum Sztuki w Łodzi” w Galerii, w Tokio, w Japonii. Ostatnio uczestniczyła w wystawie „Miasto, którego nie było” BWA Jelenia Góra, Saksońskie Centrum Migracji w Reichenbach (2013).

Autorka wielu indywidualnych wystaw, m.in. w Centrum Sztuki Współczesnej w Warszawie, galerii „Foto-Medium-Art” we Wrocławiu.

Jej fotografie znajdują się w zbiorach Muzeum Narodowego we Wrocławiu, Muzeum Sztuki w Łodzi, Muzeum Fotografii w Odensee (Dania), Galerii „Le Parvis” (Francja), Muzeum Sztuki Współczesnej w Hünfeld (Niemcy).

Mieszka w Jeleniej Górze.

Absolventka Vyšší fotografické školy ve Varšavě (Wyższe Studium Fotografii). Členka Svazu polských uměleckých fotografů (Związek Polskich Artystów Fotografików).

Spolu s Wojciechem Zawadzkiem má na starosti chod galerie Korytarz (Chodba) v Jelení Hoře a vede jelenohorskou fotografickou školu.

Řídí Jelenohorskou fotografickou univerzitu a Mezinárodní bienále horské fotografie.

Již řadu let vystavuje své snímky na významných fotografických výstavách nejen v Polsku, ale i za hranicemi, mimo jiné na Bienále polské fotografie – „Wokół Dekady – polská fotografie 1990–2000”, na výstavě Kontakty, na Festivalu polské fotografie v Bratislavě „Polská fotografie 20. století”, na výstavě v galerii v japonském Tokiu vytvořené ze sbírek Muzea umění v Lodži „20. století v polské fotografii”. Naposledy se účastnila výstavy „Město, které nebylo” v Galerii BWA v Jelení Hoře a v Saském migračním centru v Reichenbachu v roce 2013.

Je také autorkou řady individuálních výstav, např. té ve varšavském Centru moderního umění či ve v Bratislavě galerii „Foto-Medium-Art” Jej fotografie jsou součástí sbírek Národního muzea ve Vratislavi, Muzea umění v Lodži, Muzea fotografie v Odensee v Dánsku, ve francouzské galerii „Le Parvis” či v Muzeu moderního umění v Hünfeldu v Německu. Žije v Jelení Hoře.

Ewa Andrzejewska

Karkonosze 2008

technika bromowo-srebrowa
odbitka z negatywu 9x12 cm,
tonowana

Krkonoše 2008

bromostříbrná kopie z negativu 9x12 cm,
tónováno

Waldemar Grzelak

wenafotoart@gmail.com

Fotografią zajmuje się od 1967 r. Jest członkiem Związku Polskich Artystów Fotografików. Przez dwadzieścia lat prowadził własną pracownię fotograficzną, zawodowo zajmując się fotografią studyjną, reklamową i wydawnictwem reklamowym.

W fotografiach przedstawia realizm, ale nie autentyzm, bo nie kopiuje tego co widzi, a tym bardziej spojrzenia już wcześniej stosowanego. Lubi patrzeć na świat po malarsku.

Mieszka w Jeleniej Górze.

Fotografowaniem se zaobírá od roku 1967. Je členem Svazu polských uměleckých fotografů (Związek Polskich Artystów Fotografików). Více než dvacet let vedl vlastní fotografickou dílnu, v níž se zabýval studiovou a reklamní fotografií a reklamními publikacemi.

Je představitelem realismu, nikoli však autenticity ve fotografii, poněvadž nezaznamenává věrnou kopii toho, co má před očima, a už vůbec ne toho, co už někdo před ním jednou vyfotil. S oblibou pohlíží na svět očima malíře.

Žije v Jelení Hoře.

Waldemar Grzelak

Pod Łabskim Szczytem 1979
odbitka żelatynowo-srebrowa
z negatywu maľoobrazkowego

Bouda Pod Łabskim Szczytem 1979
stříbrná želatina z kinofilmu

Janina Hobgarska

ninah@poczta.fm

Mieszka i pracuje w Jeleniej Górze. Ukończyła studia humanistyczne na Uniwersytecie Wrocławskim i Wyższe Studium Fotografii w Warszawie (1989). Należy do Związku Polskich Artystów Fotografików.

Jest autorką wystaw: „Fotografie” (debiut w łódzkiej Galerii FF – 1987), „Strefa ciszy”, „Prywatne rzeczywistości”, „Wnętrza”, „Ciche życie przedmiotów”, „Miejsca”, „Miejsca nie są nieruchome”, „Karkonosze”, „Karkonosze – Miejsca”. Uczestniczyła w wielu wystawach zbiorowych, ostatnio w „Miasto, którego nie było”, BWA Jelenia Góra, Saksońskie Centrum Migracji w Reichenbach (2013). Zajmuje się fotografią klasyczną zbliżoną do dokumentu, bliskie jest jej ujęcie fotografii jako zapisu energii miejsca i własnych emocji. W fotografii interesują ją miejsca ciszy i przestrzeń kontemplacyjna, którą znajduje lub sama tworzy.

Prace w zbiorach: Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Hünfeld, Muzeum Historii Fotografii w Krakowie, Muzeum Karkonoskiego w Jeleniej Górze, Muzeum Tkactwa Dolnośląskiego w Kamiennej Górze, Muzeum Sportu i Turystyki w Karpaczu, BWA w Jeleniej Górze.

Žije a pracuje v Jelení Hoře. Je absolventkou humanitních studií na univerzitě ve Vratislavi a Vyšší fotografické školy ve Varšavě (1989). Je členkou Svazu polských uměleckých fotografů.

Je autorkou výstav „Fotografie“ (debut v lodžské Galerii FF v roce 1987), „Strefa ciszy“ („Území ticha“), „Prywatne rzeczywistości“ („Soukromé záležitosti“), „Wnętrza“ („Nitro“), „Ciche życie przedmiotów“ („Tichý život předmětů“), „Miejsca“ („Místa“), „Miejsca nie sa nieruchome“ („Místa nejsou bez pohybu“), „Karkonosze“ („Krkonoše“), „Karkonosze – Miejsca“ („Krkonoše – místa“). Účastnila se též řady společných výstav, naposledy výstavy nazvané „Město, které nebylo“ v Galerii BWA v Jelení Hoře a Saském migračním centru v Reichenbachu (2013). Zabývá se klasickou fotografií blížíci se fotografii dokumentární, jsou jí blízké fotografie zaznamenávající energii místa a své vlastní emoce. Při fotografování ji přitahují zátíší a kontemplativní zákoutí, která nachází, popř. sama vytváří. Její fotografie jsou součástí sbírek Muzea moderního umění v německém Hünfeldu, Muzea dějin fotografie v Krakově, Krkonošského muzea v Jelení Hoře, Muzea dolnoslezského tkalcovství v Kamenné Hoře, Muzea sportu a turistiky v Karpaczi a Galerie BWA v Jelení Hoře.

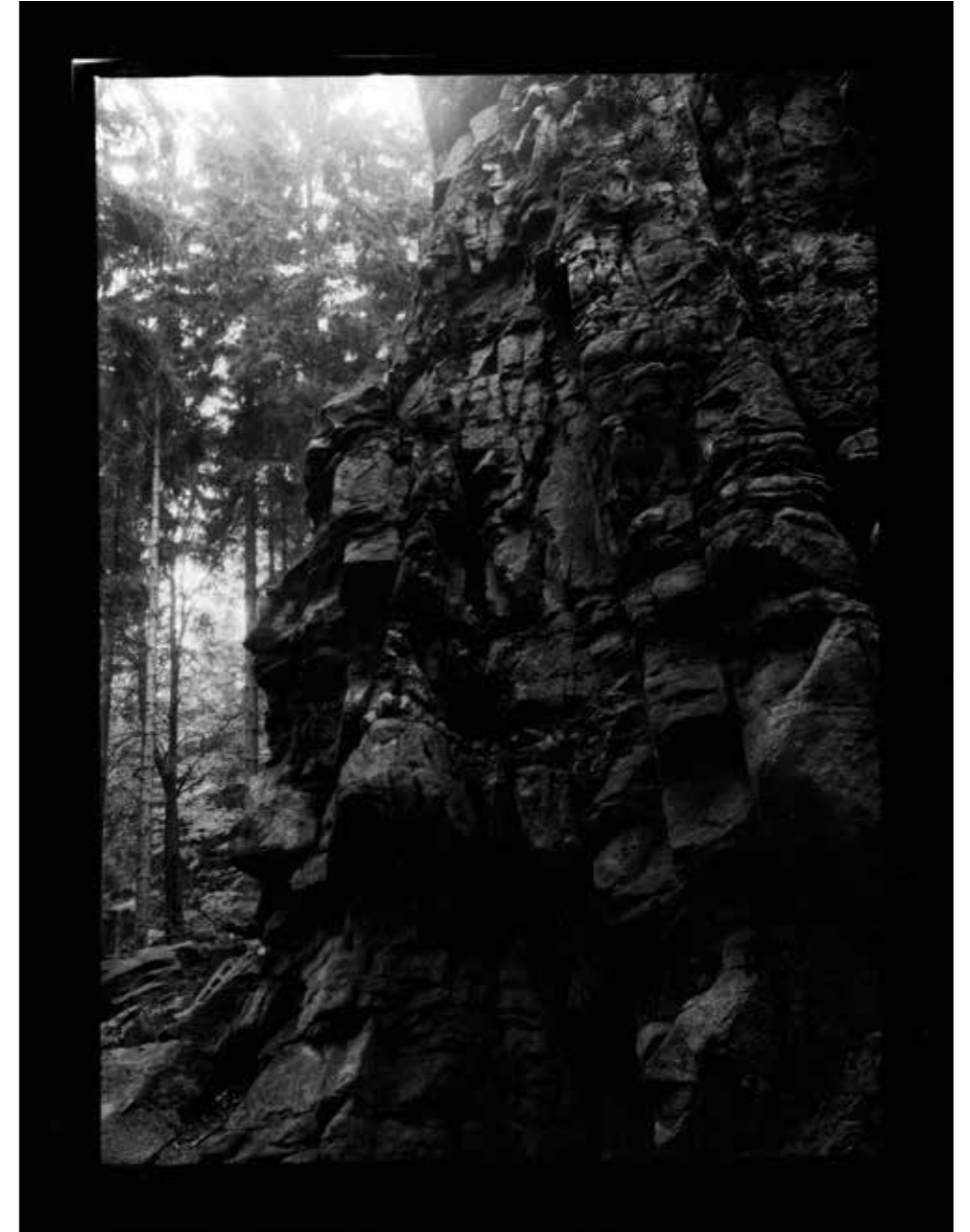
Janina Hobgarska

Rudawy Janowickie 1998

odbitka srebrowa, stykowa z negatywu 13x18 cm

Janovické rudohoří 1998

stříbrná želatina, kontaktní kopie z negatyvu 13x18 cm

Jacek Jaško

domspotkankopaniec.blogspot.com
czakadze@wp.pl

Urodził się w 1955 r. Pierwsze lata życia spędził w karkonoskim schronisku Strzecha Akademicka. Za fotografie z Karkonoszy nagradzany wielokrotnie na Międzynarodowym Biennale Fotografii Górskiej w Jeleniej Górze. Prace na wystawach indywidualnych prezentował m.in. w Danii, Niemczech i w Polsce. Pomysłodawca i autor wystaw „Na Płocie”, realizowanych od dziesięciu lat w Kopańcu (Góry Izerskie), gdzie mieszka, a także w Sopocie, Skierniewicach i Jeleniej Górze. Autor i kurator projektu „Jelenia Góra. Pamięć Miasta” realizowanego we współpracy z Książnicą Karkonoską w Jeleniej Górze.

Autor tekstów o fotografii publikowanych w prasie, wydawnictwach i katalogach wystaw.

W Jeleniogórskiej Szkole Fotografii prowadzi zajęcia z reportażu. Członek Stowarzyszenia Jeleniogórska Strefa Fotografii. Prace w zbiorach Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Hünfeld (Niemcy), Muzeum Historii Fotografii w Krakowie, Muzeum Karkonoskim w Jeleniej Górze oraz w zbiorach prywatnych.

Narodil se v roce 1955. První roky svého života prožil na krkonošské horské chatě jménem Strzecha Akademicka. Za své snímky Krkonoš byl mnohokrát oceněn na Mezinárodním bienále horské fotografie v Jelení Hoře. Své výtvořky prezentoval na individuálních výstavách nejen v Polsku, ale např. i v Německu či Dánsku. Je duchovním otcem a také autorem výstavy „Na Płocie“, která již deset let probíhá v Kopańcu v Jizerských horách, kde zároveň žije, a taky v Sopotech, Skierniewicích a Jelení Hoře. Dále je autorem a kurátorem projektu „Jelenia Góra. Pamięć Miasta“, realizovaného ve spolupráci s Krkonošskou knihovnou v Jelení Hoře. Je autorem mnoha textů o fotografii otištěných v médiích, rozličných publikacích či katalogích výstav.

V Jelenohorské fotografické škole vede seminář věnovaný reportáži. Je členem společnosti Jelenohorské pásmo fotografií. Jeho fotografie jsou součástí sbírek Muzea moderního umění v německém Hünfeldu, Muzea dějin fotografie v Krakově, Krkonošského muzea v Jelení Hoře a v neposlední řadě i součástí několika soukromých sbírek.

Jacek Jaško

z cyklu *Karkonosze – Niepamięć 1955–2003*
odbitka żelatynowo-srebrowa z negatywu 6x9 cm

z cyklu *Krkonoše – Nepaměť 1955–2003*
stříbrná želatina z negativu 6x9 cm

Piotr Komorowski

pikomo@piotrkomorowski.com

Artysta i pedagog, doktorat i habilitacja z fotografii w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Wykładowca na Wydziale Grafiki i Sztuki Mediów Akademii Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu. Członek ZPAF.

W latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku związany z ideą fotografii czystej, akcentującej wewnętrzną strukturę medium, jej wizualność a także autonomiczność w stosunku do innych dyscyplin sztuki. Od końca lat dziewięćdziesiątych zaangażowany w fotografię inscenizowaną. Wystawy w Polsce i za granicą. Autor tekstów krytycznych dot. fotografii, publikacje m.in. w „Sztuce”, „Obskurze”, „Exicie”, „Formacie”, „Akcencie” i innych czasopismach. Pomysłodawca i współzałożyciel Międzynarodowego Forum Fotografii KWADRAT (2003), gdzie prowadzi Pracownię Analizy i Interpretacji Fotografii.

Umělec a pedagog, držitel doktorátu v oboru fotografie na státní Vyšší filmové, televizní a divadelní škole v Lodži, kde se i habilitoval. Působí na Fakultě grafiky a umění médií na Akademii krásného umění E. Gepperta ve Vratislavi. Je členem Svazu polských uměleckých fotografů.

V osmdesátých a devadesátých letech minulého století byl spjat s ideou čisté fotografie, která klade důraz na její vnitřní strukturu, vizuálnost a v neposlední řadě i na její autonomii vzhledem k ostatním sférám umění. Od konce devadesátých let se zabývá inscenovanou fotografií. Vystavoval v Polsku i v zahraničí, je autorem kritických studií týkajících se fotografie, které byly otištěny např. v časopisech Sztuka, Obskura, Exit, Formacja, Akcent aj. Je duchovním otcem a zakladatelem Mezinárodního fotografického fóra KWADRAT (2003), kde má na starosti resort Analýza a interpretace fotografie.

Piotr Komorowski, *Karkonosze* z cyklu „Natura Naturata” 1997, odbitka żelatynowo-srebrkowa, tonowana i barwiona 50x38 cm z negatywu 6x4,5 cm
Krkonoše z cyklu „Natura Naturata” 1997, stříbrná želatina, tónováno, kolorováno, kopie 50x38 cm z negativu 6x4,5 cm

Krzysztof Kuczyński

www.krzysztofkuuczynski.com
fabryka_fotografii@gazeta.pl

Urodził się w 1964 r. we Wrocławiu. Absolwent Wyższego Studium Fotografii w Warszawie (dyplom w 1989 r. u Jerzego Lewczyńskiego). Członek Związku Polskich Artystów Fotografików od 2009 r. Nauczyciel fotografii w Zespole Szkół Rzemiosł Artystycznych w Jeleniej Górze od 2012 r.

Autor kilku wystaw indywidualnych: „Fotografia”, Galeria JTF, Jelenia Góra (1984), „Zwykle fotografie”, Jelenia Góra, Świdnica, Wałbrzych (1986) Galeria Za Szafą, Wrocław (2011), „Auto-fotografia”, Galeria „Korytarz”, Jelenia Góra (1991), „Dotykając”, Galeria „Korytarz”, Jelenia Góra (1996), „Egzystencje”, Galeria BWA, Jelenia Góra, Galeria „Pusta”, Katowice (2011)

Uczestnik wielu wystaw zbiorowych. Laureat Grand Prix XIV Biennale Fotografii Górskiej w 2006 r. w Jeleniej Górze. II nagroda XXVII Międzynarodowego Konkursu Fotograficznego KRAJOBRAZ GÓRSKI im. Jana Sunderlanda w 2007 r. w Nowym Targu.

Narodil se v roce 1964 ve Vratislavi. Absolvoval Vyšší fotografickou školu ve Varšavě, vedoucím jeho diplomové práce byl v roce 1989 Jerzy Lewczyński. Od roku 2009 je členem Svazu polských uměleckých fotografů. Umění fotografie učí od roku 2012 na jelenohorském Sdružení škol uměleckých řemesel.

Je autorem několika individuálních výstav: „Fotografia“ v Galerii JTF v Jelení Hoře (1984), „Zwykle fotografie“ (Obyčejné fotografie) v Jelení Hoře a Valbřichu (1986), ve vratislavské galerii Za Szafą v roce 2011, dále výstavy „Auto-fotografia“ v galerii Korytarz v Jelení Hoře (1996), „Egzystencje“ v Galerii BWA v Jelení Hoře či v galerii Pusta v Katovicích (2011). Dále je účastníkem mnoha společných výstav. Je laureátem ceny Grand Prix XIV. biennale horské fotografie v Jelení Hoře (2006) a v roce 2007 obsadil druhé místo na XXVII. mezinárodní fotografické soutěži KRAJOBRAZ GÓRSKI Jana Sunderlanda v Nowem Targu.

Krzysztof Kuczyński, z cyklu Karkonosze, odbitka żelatynowo-srebrowa z negatywu 6x6 cm / z cyklu Krkonoše, stříbrná želatina z negatyvu 6x6 cm

Marek Liksztet

liksztet@poczta.onet.pl

Absolwent Instytutu Wychowania Artystycznego Uniwersytetu im. Marii Skłodowskiej-Curie w Lublinie (Grafika u prof. D. Kołwzan-Nowickiej, 1980 r.).

Uprawia grafikę warsztatową oraz fotografię. Od 1994 r. zajmuje się dydaktyką z zakresu sztuki (m.in. Jeleniogórska Szkoła Fotografii, ZSRA – Liceum Plastyczne w Jeleniej Górze, Międzynarodowe Forum Fotografii „Kwadrat” BWA we Wrocławiu, Summer Photo-School (The House of Photography) w Popradzie (Słowacja), UNESCO – Studiengang Kultur und Management – Institut Für Kulturelle Infrastruktur – Sachsen). Prowadził warsztaty artystyczne i seminaria w Danii, Niemczech, Słowacji, Finlandii oraz w Polsce.

Brał udział w ponad stu pięćdziesięciu wystawach ogólnopolskich i międzynarodowych. Autor trzydziestu wystaw indywidualnych. Członek Związku Polskich Artystów Fotografików.

Prace w zbiorach:

Muzeum Narodowe we Wrocławiu, Muzeum Narodowe w Szczecinie, Muzeum Karkonoskie w Jeleniej Górze, Muzeum-Zamek w Malborku, Staatliches Museum Schloß Burgk/Burgk Saale (Niemcy), Galeria BWA w Jeleniej Górze, Państwowe Muzeum na Majdanku w Lublinie, Miasto Valkeakoski (Finlandia), Biblioteka Narodowa (Zakład Zbiorów Ikono-graficznych) w Warszawie, Państwowa Galeria Sztuki w Łodzi, Museum Modern Art w Hünfeld (Niemcy), Mała Galeria ZPAF – Centrum Sztuki Współczesnej w Warszawie, Dom Fotografii w Popradzie (Słowacja), Dom Fotografii w Pradze (Czechy) oraz kolekcje prywatne w kraju i za granicą.

Absolwent Instytutu umělecké výchovy na univerzitě Marie Skłodowské-Curie v Lublině, kde v roce 1980 obhájil diplomovou práci na téma Grafika u prof. D. Kołwzan-Nowické.

Zabývá se grafikou a fotografií. Od roku 1994 přednáší mimo jiné na Jelenohorské fotografické škole, ve Sdružení škol uměleckých řemesel, na Výtvarné střední průmyslové škole v Jelení Hoře, na Mezinárodním fotografickém fóru „Kwadrat“ pořádaném Galerii BWA ve Vratislavi, na Summer-Photo School (The House of Photography) ve slovenském Popradu či UNESCO – Studiengang Kultur und Management – Institut Für Kulturelle Infrastruktur – Sachsen. Podílel se na 150 společných výstavách nejen v Polsku, ale i v zahraničí. Je členem Svazu polských uměleckých fotografů.

Jeho fotografie jsou součástí sbírek Národního muzea ve Vratislavi, Národního muzea ve Štětíně, Krkonošského muzea v Jelení Hoře, Muzea – Hradu v Malborgu, Státního muzea Schloß Burgk/Burgk v Saale, Galerie BWA v Jelení Hoře, Státního muzea na Majdanku v Lublině, ve finském Valkeakoski, v Národní knihovně ve Varšavě v Institutu ikono-grafických sbírek, ve Státní galerii umění v Lodži, v Muzeu moderního umění v německém Hünfeldu, v Malé galerii Svazu polských uměleckých fotografů – v Centru moderního umění ve Varšavě, v Domě fotografie v Popradu, v Domě fotografie v Praze a ve sbírkách polských i zahraničních soukromých sběratelů.

Marek Liksztet, z cyklu *Krzyżatka* 1999, odbitka żelatynowo-srebrowa z negatywu 4x5 cala / z cyklu *Krzyżatka* 1999, stříbrná želatina z negativu 4x5 palců

Wojciech Miatkowski

www.wojciechmiatkowski.pl
wojciech.miatkowski@gmail.com

Urodził się w 1970 r. Dolnoślązak, mieszka w Jeleniej Górze. Student Jeleniogórskiej Szkoły Fotografii, aktywnie uczestniczy w życiu jeleniogórskiego środowiska fotograficznego, sekretarz Stowarzyszenia Jeleniogórska Strefa Fotografii.

Na co dzień projektant publikacji książkowych i albumów fotograficznych. Preferuje fotografię czystą, czarno-białą, dokumentalną. Laureat I nagrody XVI Międzynarodowego Biennale Fotografii Górskiej w Jeleniej Górze w 2010 r. Wystawa indywidualna: „Pejzaż Metafizyczny” prezentowana w Jeleniej Górze i niemieckim Bautzen (2011). Uczestnik wielu prezentacji zbiorowych, ostatnio „Miasto, którego nie było”, BWA Jelenia Góra, Saksońskie Centrum Migracji w Reichenbach (2013).

Narodil se v roce 1970. Rodák z Dolního Slezska, nyní žije v Jelení Hoře. Student Jelenohorské fotografické školy, aktivně se podílí na fungování fotografického sdružení Jeleniogórska Strefa Fotografii.

Projektuje knižní publikace a fotografická alba, upřednostňuje fotografii čistou, černobílou, dokumentární.

Je držitelem I. ceny na XVI. mezinárodním bienále horské fotografie v Jelení Hoře z roku 2010. Samostatně vystavoval v Jelení Hoře na výstavě nazvané „Metafyzické krajiny“ a v německém Bautzen v roce 2011. Krom toho se podílel na několika výstavách společných, naposledy to byly „Město, které nebylo“ v Galerii BWA v Jelení Hoře a v Saském migračním centru v Reichenbachu v roce 2013.

Wojciech Miatkowski, *Po trupach*, 2012, odbitka želatynowo-srebrowa z negatywu 6x7 cm / *Přes mrtvoly*, 2012, stříbrná želatina z negatyvu 6x7 cm

Tomasz Mielech

www.tomaszmielech.com
tomasz.mielech@poczta.fm

Urodził się w 1973 r. Ukończył filozofię na Uniwersytecie Wrocławskim. Zajmuje się klasyczną fotografią, głównie dokumentalną. Prowadzi warsztaty z XIX-wiecznych technik fotograficznych.

Jest wykładowcą Jeleniogórskiej Szkoły Fotografii oraz Warszawskiej Szkoły Fotografii. Należy do Związku Polskich Artystów Fotografików. Autor wystaw indywidualnych, takich jak: „W poszukiwaniu zatrzymanego czasu”, „Podróże dalekie i bliskie”, „Wenecja”, ostatnio w „Miaście, którego nie było” BWA Jelenia Góra, Saksońskie Centrum Migracji w Reichenbach (2013).

Mieszka w Górzycu pod Szklarską Porębą.

Prace w zbiorach Muzeum Karkonoskiego, BWA w Jeleniej Górze, Muzeum Tkactwa Dolnośląskiego w Kamiennej Górze.

Narodil se v roce 1973. Vystudoval filozofii na univerzitě ve Vratislavi. Zabývá se klasickou fotografií, zejména dokumentární. Vede workshopy věnované fotografickým technikám 19. století. Přednáší i na Jelenohorské fotografické škole a Varšavské fotografické škole. Je členem Svazu polských uměleckých fotografů.

Je autorem několika samostatných výstav, jako např. „Hledání zastaveného času“, „Cesty daleko i blízko“, „Benátky“ nebo v poslední době „Město, které nebylo“ v Galerii BWA v Jelení Hoře a v Saském migračním centru v Reichenbachu v roce 2013.

Žije v Górzyci u Sklářské Poruby.

Jeho fotografie jsou součástí sbírek Krkonošského muzea, Galerie BWA v Jelení Hoře či Muzea dolnoslezského tkalcovství v Kamenné Hoře.

Tomasz Mielech, z cyklu *Karkonosze* 2002, odbitka żelatynowo-srebrowa z negatywu 4x5 cala, tonowana / z cyklu *Krkonoše* 2002, stříbrná želatina z negativu 4x5 palců, tónováno

Janusz Moniatowicz

f64@wp.pl

Urodził się w 1958 r. Artysta fotografik, członek ZPAF. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Teatralnej i Telewizyjnej w Łodzi oraz Akademii Filmowej (FAMU) w Pradze, gdzie ukończył Wydział Fotografii Artystycznej u prof. Jana Šmoka. Tematem jego pracy magisterskiej była historia polskiej fotografii lwowskiej.

Od 2007 r. kieruje Karkonoskim Oddziałem ZPAF w Jeleniej Górze. Jest autorem i współautorem szeregu publikacji i albumów, m.in.: „Opowieść o Nieborowie”, „Polska sztuka sakralna”, „Encyklopedia sztuki polskiej”, „Polska – skarby wieków”, „Wielka Encyklopedia XII tomowa”, „Polska – przewodnik”, „Karkonosze – Krkonoše”, „Nieborów”, „Nieborów – kolekcja Radziwiłłów”, „Arkadia”, „Polskie Parki Narodowe”, „Książ”, „Świątynia Wang”, „Jelenia Góra”, „Jelenia Góra i okolice”, „Okolice Puszczy Bolimowskiej”, „Krzyszów”, „Bolesławiec – przewodnik historyczny”, „Kościoły i kaplice Diecezji Wrocławskiej Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego”, „Karkonosze”, „Jelenia Góra na dawnej pocztówce”, „Bolesławiec – przewodnik jubileuszowy”, „Pałac Radziwiłłów w Nieborowie. Przewodnik po Muzeum w Nieborowie i Arkadii”, „Muzeum Ceramiki w Bolesławcu – przewodnik”, „Bolesławiec na dawnych pocztówkach”, „Bolesławiec – miasto ceramiki”, „Bolesławiec na dawnych pocztówkach, cz. 2”.

Prace w zbiorach m.in.: Victoria & Albert Museum (Wielka Brytania), UMPRUM Muzeum w Pradze (Czechy), Muzeum Spisza w Lewoczy (Słowacja), Galerii Artystów w Spiskiej Nowej Wsi (Słowacja), Muzeum Ceramiki w Bolesławcu, Muzeum Karkonoskim w Jeleniej Górze oraz w kolekcjach prywatnych.

Narodil se v roce 1958. Umělec, fotograf, člen Svazu polských uměleckých fotografů. Absolvent státní Vyšší filmové, televizní a divadelní školy v Lodži a pražské FAMU, kde také vystudoval obor Umělecká fotografie u prof. Jana Šmoka. Tématem jeho diplomové práce byla historie lvovské fotografie.

Od roku 2007 stojí v čele krkonošské pobočky Svazu polských uměleckých fotografů v Jelení Hoře.

Je autorem či spoluautorem řady publikací, např. „Pověst o Nieborově”, „Polské sakrální umění”, „Encyklopedie polského umění”, „Polsko – poklady staletí”, „Velká dvanáctidílná encyklopedie”, „Průvodce Polskem”, „Krkonoše”, „Nieborów”, „Nieborów – sbírky Radziwiłlů”, „Arkadia”, „Polské národní parky”, „Książ”, „Kostel Wang”, „Jelení Hora”, „Jelení Hora a okolí”, „Okolí Bolimovského pralesa”, „Krzyszów”, „Bolesławiec – historický průvodce”, „Kostely a kaple vratislavské diecéze Evangelické církve augsburského vyznání”, „Krkonoše”, „Jelení Hora na starých pohlednicích”, „Bolesławiec – průvodce k jubileu”, „Zámek Radziwiłlů v Nieborově, Průvodce po muzeu v Nieborově a Arkadii”, „Průvodce po muzeu keramiky v Bolesławci”, „Bolesławiec na starých pohlednicích”, „Bolesławiec – město keramiky”, „Bolesławiec na starých pohlednicích č. 2”.

Jeho fotografie jsou součástí sbírek mimo jiné Victoria & Albert Museum ve Velké Británii, Muzea UMPRUM v Praze, Spišského muzea v Levoči, Galerie umělců ve Spišské Nové Vsi, Muzea keramiky Bolesławci, Krkonošského muzea v Jelení Hoře, a také v majetku soukromých sběratelů.

Janusz Moniatowicz

Karkonoski las 2014

odbitka želatynowo-srebrnaw z negatywu 13x18 cm

Krkonošský les 2014

stříbrná želatina z negativu 13x18 cm

Wacław Narkiewicz

wacnar@poczta.onet.pl

Urodził się w 1931 r. na Wileńszczyźnie. W Jeleniej Górze mieszka od 1947 r. Z zawodu rentgenotechnik. Fotografiją zajmuje się od 1953 r. Członek Jeleniogórskiego Towarzystwa Fotograficznego od 1961 r. Wystawa indywidualna: „Fotografie najbliższe”, BWA Jelenia Góra, 2011. Odznaczony medalem „Zasłużony Działacz Kultury” w 1988 r. Prace w zbiorach Muzeum Karkonoskiego w Jeleniej Górze.

Narodil se v roce 1931 v oblasti kolem Vilniusu. V Jelení Hoře žije od roku 1947. Původně se živil jako technik na rentgenu. Fotořování se věnuje od roku 1953. Od roku 1961 je členem Jelenohorské fotografické společnosti. Individuální výstava: Fotografie srdci blízké v Galerii BWA v roce 2011. V roce 1988 vyznamenaný medailí Za zásluhy o kulturu. Jeho fotografie jsou součástí sbírek Krkonošského muzea v Jelení Hoře.

Wacław Narkiewicz, *Karkonosze, Na česką stronę*, lata 60., odbitka żelatynowo-srebrowa 50x60 cm z negatywu 6x6 cm
Krkonoše, Na českou stranu, 60. léta, stříbrná želatina formátu 50x60 cm z negativu 6x6 cm

Krzysztof Niewiadomski

k.niewiadomski@op.pl

Urodził się w 1965 r. Absolwent Wyższego Studium Fotografii w Jeleniej Górze. Zajmuje się fotografią tradycyjną, dokumentalną, czarno-białą. Pierwsza indywidualna wystawa w galerii „Korytarz” w Jeleniej Górze w 2000 r.

Narodil se v roce 1965. Je absolventem Vyšší fotografické školy v Jelení Hoře. Zabývá se fotografií klasickou, černobílou a dokumentární. Poprvé samostatně vystavoval v galerii Korytarz v Jelení Hoře v roce 2000.

Krzysztof Niewiadomski, z cyklu *Karkonosze*, odbitka żelatynowo-srebrna z negatywu / z cyklu *Krkonoše*, stříbrná želatina z negativu

Tomasz Olszewski

Urodził się w 1929 r. Studiował ekonomię, dyplom uzyskał na kierunku geografii na Uniwersytecie Wrocławskim.

Członek Związku Polskich Artystów Fotografików od 1959 r.

Debiut w dziedzinie fotografii miał miejsce w 1953 r. Najslawniejsza realizacja – cykl fotografii „Kraina wichrów i mgieł” (wystawa w BWA w Jeleniej Górze, 1985, Muzeum w Szklarskiej Porębie, 2000).

Autor albumów: „Wrocław Stary i Nowy”, Wydawnictwo Polonia, Warszawa (1966), „Moje Miasto” (1972), „Kraina wichrów i mgieł”, wyd. Janusz Moniatowicz.

Laureat nagrody artystycznej miasta Wrocławia – 1968 oraz medali: z okazji 40-lecia ZPAF we Wrocławiu i 150-lecia fotografii.

Prace w zbiorach Muzeum Narodowego we Wrocławiu oraz Muzeum Karkonoskiego w Jeleniej Górze.

Mieszka w Szklarskiej Porębie.

Narodil se v roce 1929. Studoval ekonomii, promoval ze zeměpisu na univerzitě ve Vratislavi.

Od roku 1959 je členem Svazu polských uměleckých fotografů.

Jako fotograf debutoval v roce 1953. Jeho nejslavnější prací je cyklus fotografií „Kraj vichřic a mlh“. Výstava proběhla v galerii Galerie BWA v Jelení Hoře v roce 1985 a v muzeu ve Sklářské Porubě v roce 2000.

Autor alb „Vratislav stará a nová“, vydala Polonia ve Varšavě v roce 1966, „Moje město“ (1972), „Kraj vichřic a mlh“, vydal Janusz Moniatowicz.

Ocenění: Laureát umělecké ceny města Vratislavi v roce 1968 a pamětní medaile u příležitosti 40 let Svazu polských uměleckých fotografů a medaile u příležitosti 150 let fotografie.

Jeho práce najdete ve sbírkách Národního muzea ve Vratislavi a v Krkonošském muzeu v Jelení Hoře.

Žije ve Sklářské Porubě.

Tomasz Olszewski, *Wiatr* z cyklu *Kraina wichrów i mgieł*, odbitka żelatynowo-srebrowa z negatywu małoobrazkowego

Witr, z cyklu *Kraj vichřic a mlh*, stříbrná želatina z kinofilmu

Zygmunt Trylański

tryzyl@wp.pl

Urodził się w 1946 r. Przewodnik sudecki. Fotografiją zajmuje się od 1965 r.

Członek Stowarzyszenia Twórców Polskiego Fotoklubu Rzeczypospolitej, Związku Polskich Fotografów Przyrody, Stowarzyszenia Jeleniogórska Strefa Fotografii. Związany również z Jeleniogórskim Towarzystwem Fotograficznym. W latach 1975–1980 działał w grupach twórczych: Sektor, A-74 i Gama-74. Autor kilkunastu wystaw indywidualnych i zbiorowych. Laureat nagrody Grand Prix Wenus 77. Najczęściej fotografuje pejzaż karkonoski, akt i portret.

Mieszka w Szklarskiej Porębie od 1971 r.

Narodil se v roce 1946. Horský vůdce. Fotografování se věnuje od roku 1965.

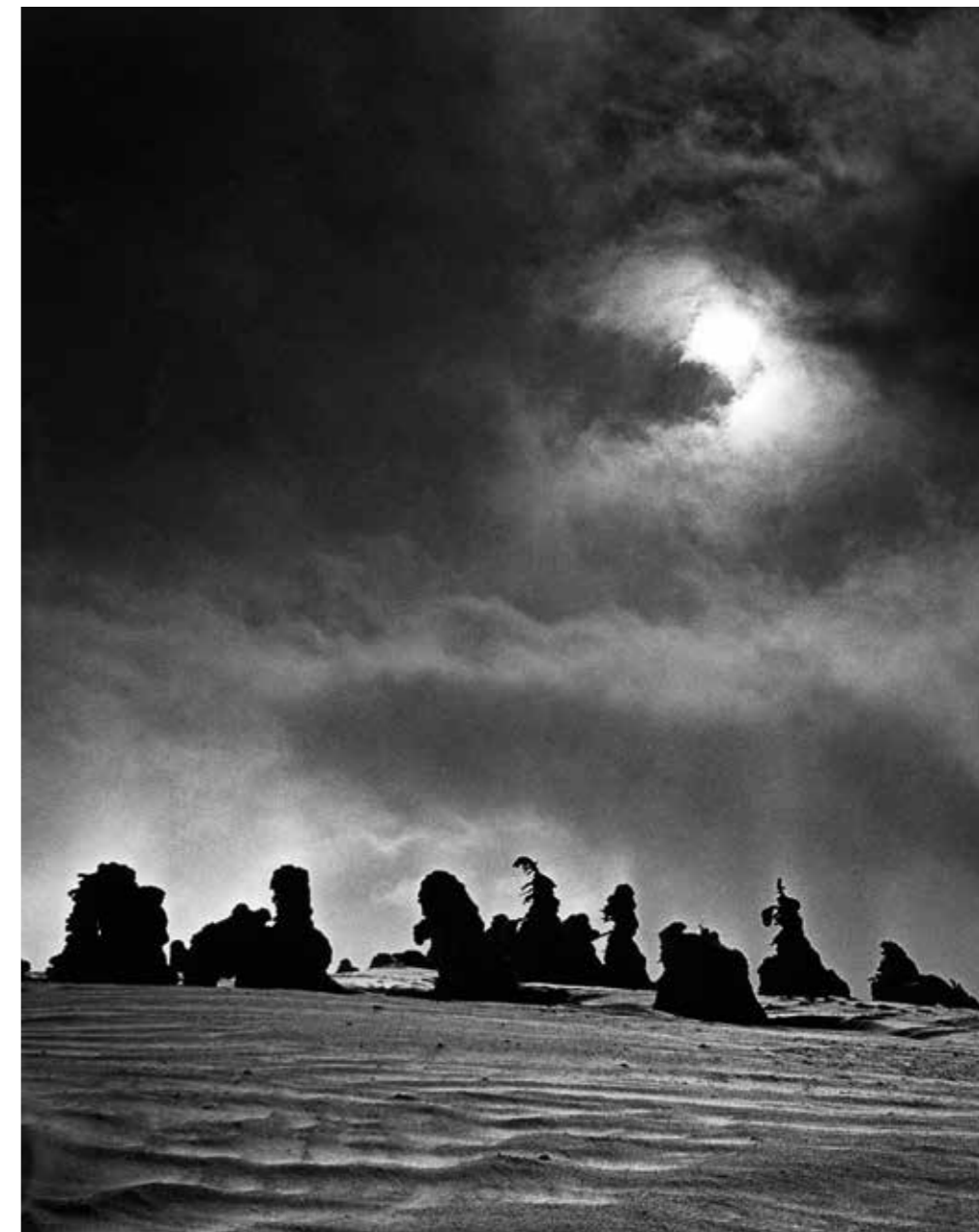
Je členem sdružení Tvůrců polského národního fotoklubu, Svazu polských fotografů přírody, fotografického sdružení Jelenohorské pásmo fotografií a je také spjat s Jelenohorskou fotografickou společností. V letech 1975–1980 působil v tvůrčích skupinách Sektor, A-74 a Gama-74. Je autorem řady samostatných i kolektivních výstav a držitelem ceny Grand Prix Wenus 77. Nejčastěji svým fotoaparátem zachycuje krkonošské scenérie, akty či portréty.

Od roku 1971 žije ve Sklářské Porubě.

Zygmunt Trylański

Karkonosze zimą,
lata 70., odbitka żelatynowo-srebrowa
z negatywu małosobrazkowego

Zimní Krkonoše,
70. Léta, stříbrná želatina z kinofilmu

Jerzy Wiklendt

jerzy.wiklendt@interia.pl

Urodził się w 1929 r. Z wykształcenia architekt-urbanista po Politechnice Wrocławskiej.

Fotografuje od 1957 r. W fotografii interesuje się głównie krajobrazem i architekturą, uprawia również reportaże i fotografię kreacyjną, którą nazywał chemofotografią.

Tytuł Artist FIAP (AFIAP) otrzymał w 1968 r. Członek ZPAF od 1978 r. Autor siedemnastu wystaw indywidualnych, uczestnik wielu wystaw międzynarodowych i krajowych, jego autorska strona znajduje się w Photographers Encyclopedia International – wydanej przez „Editions Camera Obscura” w Genewie.

Zajmował się pracą dydaktyczną w zakresie fotografii, był przewodniczącym Dolnośląskiego Klubu Instruktorów Amatorskich Zespołów Artystycznych Filmu i Fotografii we Wrocławiu.

Odnaczony m.in.: Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką Zasłużony dla Dolnego Śląska, Odznaką MKiS Zasłużony Działacz Kultury, Nagrodą Marszałka Dolnośląskiego „Za szczególne osiągnięcia w dziedzinie kultury oraz za całokształt pracy twórczej w dziedzinie fotografii artystycznej”.

Prace J. Wiklendta posiadają: Muzeum Narodowe we Wrocławiu, Państwowe Muzeum na Majdanku i Muzeum Karkonoskie w Jeleniej Górze.

Narodil se v roce 1929. Původním povoláním je architekt – urbanista, vystudoval Vysoké učení technické ve Vratislavi.

Fotografuje od roku 1957, zaměřuje se především na přírodní scénérie a architekturu, zabývá se rovněž reportáží a kreativní fotografií, kterou nazval chemofotografie.

V roce 1968 obdržel titul Umělec FIAP (fr. Fédération Internationale de l'Art Photographique – Mezinárodní federace fotografického umění). Od roku 1978 je členem Svazu polských uměleckých fotografů.

Je autorem sedmnácti samostatných výstav a celé řady dalších společných výstav v Polsku i v zahraničí. Má svou autorskou stránku i v mezinárodní encyklopedii fotografů Photographers Encyclopedia International, vydávané ženevskou Editions Camera Obscura.

Obor fotografie nějaký čas vyučoval, byl předsedou Dolnoslezského klubu instruktorů amatérských uměleckých sdružení filmu a fotografie ve Vratislavi.

Byl vyznamenán např. Zlatým křížem za zásluhy, Zlatou medailí Dolního Slezska za zásluhy, Medailí Ministerstva kultury a národního dědictví Za zásluhy o kulturu, cenou Dolnoslezského maršálka Za mimořádné zásluhy v oblasti fotografie a za celkový přínos tvůrčí práci v oboru umělecké fotografie.

Jeho fotografie jsou součástí sbírek Národního muzea ve Vratislavi, Státního muzea na Majdanku či v Krkonošském muzeu v Jelení Hoře.

Jerzy Wiklendt, *W karkonoskim Małym Stawie* 1979, odbitka żelatynowo-srebrowa z negatywu małoobrazkowego / *V krkonošském Malém Stawu* 1979, stříbrná želatina z kinofilmu

Wojciech Zawadzki

ewawojtek@pnet.pl

Urodził się w 1950 r. Fotografiją zajmuje się od lat 70. Wywarł duży wpływ na ukonstytuowanie się nurtu „fotografii elementarnej” (lata 70.) oraz „fotografii czystej” (lata 80.). Kurator galerii „Korytarz” Jeleniogórskiego Centrum Kultury. Wykładowca fotografii w Wyższym Studium Fotografii w Warszawie, Zielonej Górze, wykładowca w Studium Fotografii „Kwadrat” we Wrocławiu. Kierownik i wykładowca Wyższego Studium Fotografii w Jeleniej Górze oraz Jeleniogórskiej Szkoły Fotografii. Członek Związku Polskich Artystów Fotografików.

Od 1978 r. miał wiele wystaw indywidualnych – krajowych i zagranicznych, m.in. w galerii „Image” w Aarhus, galerii „Foto-Medium-Art” we Wrocławiu, „Małej Galerii” Centrum Sztuki Współczesnej w Warszawie, galerii „Pusta” w Katowicach, galerii „PF” w Poznaniu, galerii B&B w Bielsku Białej, galerii BWA w Jeleniej Górze. Uczestniczył w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych m.in. „Biennale Fotografii Polskiej”, „Wokół dekady – fotografia polska 1990–2000”, „Kontakty”, „Znaki czasu” ostatnio w „Miasto, którego nie było” BWA Jelenia Góra, Saksońskie Centrum Migracji w Reichenbach (2013).

W latach 1998–2008 zrealizował dwie duże autorskie wystawy „Moja Ameryka” i „Olszewskiego 11”, które były prezentowane w najważniejszych galeriach w Polsce. Ostatnia prezentacja indywidualna to „Przedmiot 1978–2012”, BWA Jelenia Góra (2014).

Jego fotografie znajdują się w zbiorach: Muzeum Sztuki w Łodzi, Muzeum Narodowego we Wrocławiu, Muzeum Sztuki Współczesnej w Hünfeld (Niemcy), Śląskiej Kolekcji Sztuki Współczesnej.

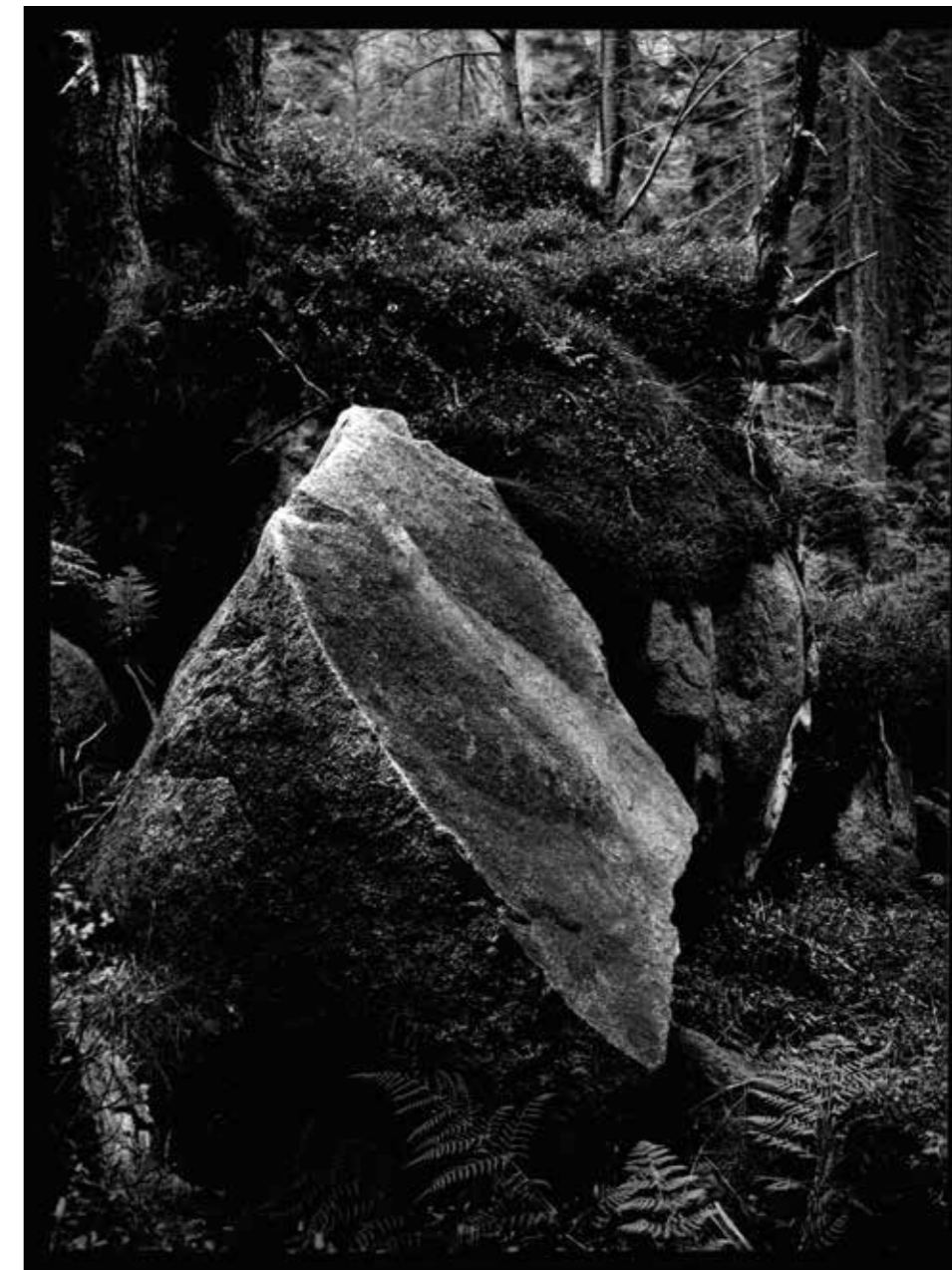
Narodil se v roce 1950. Fotořafováním se zaobírá od 70. let minulého století. Měl obrovský vliv na tom, že se vyvinul specifický směr tzv. „elementární fotografie” (70. léta) a tzv. „čisté fotografie” (80. léta). Je kurátorem galerie Korytarz v Kulturním centru v Jelení Hoře. Obor fotografie přednáší na Vyšší fotografické škole ve Varšavě a Zelené Hoře a na vřatislavských Studiích fotografie Kwadrat. Dále řídí Vyšší fotografickou školu v Jelení Hoře a Studium fotografie tamtéž. Na obou institucích také přednáší. Je členem Svazu polských uměleckých fotografů.

Od roku 1978 měl mnoho samostatných výstav v Polsku i za jeho hranicemi, kupř. v galerii Image v dánském Aarhusu, v galerii Foto-Medium-Art ve Vřatislavi, v Malé galerii Centrum moderního umění ve Varšavě, v galerii Pusta v Katovicích, v galerii PF v Poznani, v galerii B&B v Bielsku-Bialé, v Galerii BWA v Jelení Hoře.

Účastnil se rovněž několika desítek společných výstav, např. „Bienále polské fotografie”, „Ohlédnutí za dekadou – polská fotografie 1990–2000”, „Kontakty”, „Znamení doby” a naposledy „Město, které nebylo” v Galerii BWA v Jelení Hoře a v Saském migračním centru v Reichenbachu v roce 2013.

V letech 1998–2008 realizoval dvě rozsáhlé autorské výstavy „Moje Amerika” a „Olszewského 11”, které byly postupně ke zhlédnutí ve všech největších polských galeriích. Poslední individuální výstava „Przedmiot 1978–2012” proběhla v roce 2014 v Galerii BWA v Jelení Hoře.

Jeho fotografie jsou součástí sbírek Muzea umění v Łodzi, Národního muzea ve Vřatislavi, Muzea moderního umění v německém Hünfeldu, ve Slezské sbírce moderního umění.

Wojciech Zawadzki

z cyklu *Karkonosze*, odbitka bromowo-srebrowa,
z negatywu 4x5 cala

z cyklu *Krkonoše*, bromostříbrná kopie
z negativu 4x5 palců

Oblastní galerie Liberec
MUZEUM EVROPSKÉHO UMĚNÍ

LÁZNĚ

OBLASTNÍ GALERIE LIBEREC

Partner projektu / Spolupřadatel:

Oblastní galerie Liberec
U Tiskárny 81/1, 460 05 Liberec
Masarykova 723/14, 460 01 Liberec

Dyktor, ředitel:

Jan Randáček

Kurator wystawy i redakcja katalogu:

Kurátor výstavy a redakce katalogu:

Joanna Mielech

Kurator czeski / Český kurátor:

doc. Svatoslav Krotký

Projekt katalogu i materiałów promocyjnych:

Projekt katalogu a propagačních materiálů:

Wojciech Miatkowski

Tłumaczenia / Překlady:

Czechofilia

Przygotowanie do druku / K tisku připravil:

Wojciech Miatkowski

Druk / Tisk:

Jaks, Wrocław

Fundusz Mikroprojektów Nisa-Nysa

POWT RCz-RP 2007-2013

Projekt „Przestrzeń” jest współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, środków budżetu państwa za pośrednictwem Euroregionu Nysa oraz Miasta Jelenia Góra i Starostwa Powiatowego w Jeleniej Górze.

Fond mikroprojektů Nisa-Nysa

OPPS ČR – Pr 2007–2013

Projekt „Prostor“ je spolufinancován z prostředků Evropské unie v rámci Evropského fondu pro regionální rozvoj a prostředků státního rozpočtu Polské republiky prostřednictvím Euroregionu Nisa a také Městem Jelenia Góra a Okresním úřadem v Jelení Góře.

DOFINANSOWANE PRZEZ
MIASTO JELENIA GÓRA

